Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: ”Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905”, i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 367. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715430944/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

ud i den fri, store Natur, paa Mark, i Skov, blandt Blomster, under en solbestraalet fri Himmel.

Forbavsede betragtede Almas to Venner hende. Hendes Stemme lød med Vredens myndige Kraft. Men pludselig tav hun, blev blussende rød, stod stille et Øjeblik, flygtede saa i Løb ud af Stuen, som skræmmet ved Genlyden af sin Røst.

Lægprædikanten stod aldeles stum med aaben Mund og opspilede Øjne. Men han tog sig sammen, udstrakte Haanden mod Kaptejnen og Lægen og sagde:

— Jeg kræver Eder til Regnskab paa Dommens Dag for denne Kvindes Sjæl!

— Vel, gør det, sagde Kaptejnen.

— Jeg tegner mig som Endossent bag paa Vekselen, sagde Lægen.

Prædikanten gjorde en besværgende Gestus og gik. Da han passerede Gaardsrummet, rystede han paa Hovedet mod de helliges Gruppe, som langsomt var rykket nærmere, ligesom en Duks i øverste Klasse i en Skole betegner for sine Kammerater, at Rektor har afslaaet Bønnen om Maanedslov.

— Vi har dog behandlet den Mand hjærteløst, mumlede Kaptejnen, idet han saa efter ham. Vi kan ikke forlange, at han skal forstaa os, men vor Dannelse kræver, at vi skal forstaa ham.

Han faldt i Tanker, støttet paa det aabne Vindues Karm, og saa efter Skaren, der blev mindre og sortere, mens den fjærnede sig.

Som henvendt til sig selv sagde han:

— Aa — den døende Digters Intonation til en Sang, han aldrig fik skrevet! „Lys over Landet! Det er det, vi vil." — Vi kommer heller aldrig videre i vor Levetid, Ludvig Skov! Den sorte Sky derhenne vokser stadig og truer med at gøre Landet mørkt for vort glade Folk . . . Hu, ha!

I det fjærne lød:

Bestænkede med Lammets Blod
i Himlen ind vi træde.

Kaptejn Hald slog Vinduet i.

— Himlen! Naa ja — dersom de endda kunde forklare sig selv og andre, hvad det er for en Himmel, blot kunde give et eneste Billede af det Liv, de siger, at de vil lide og stride for at naa. Skal Himmelbeboerne te sig som det fremstilles i Boïtos „Mefistofeles" og blive ved at synge paa et Par Noder i al Evig-